

Nejde o nedopatření, které v obyčejném poctivém obchodním styku zůstává pravidelně nepovšimnuto, ano zpožděné placení bylo zaviněno tím, že žalovaní volili způsob placení mimořádný a do jisté míry nejistý.

Čís. 11744.

»Omezení žaloby« o samostatný nárok jest zpětvzetím žaloby co do tohoto nároku, které v odvolacím řízení není již přípustné.

(Rozh. ze dne 10. června 1932, Rv I 899/32.)

Žalobce se domáhal na žalovaném zaplacení 2.690 Kč 75 h, a to 1.690 Kč 75 h jako polovice kupní ceny za ovoce a kauce, pak 1.000 Kč z titulu náhrady škody. P r v ý s o u d rozsudkem pro zmeškání uznal podle žaloby. Žalovaný se odvolal a žalobce v odvolacím sdělení prohlásil, že obmezuje žalobní prosbu na 1.000 Kč s 5% úroky od 9. června 1931 a útraty, poněvadž prý žalovaný dne 29. srpna 1931, po vydání rozsudku procesního soudu, částku 1.690 Kč 75 h, totiž polovici kupní ceny za ovoce a kauce zaplatil. O d v o l a c í s o u d změnil rozsudek prvního soudu potud, že zamítl žalobu co do 5% úroků z 1.000 Kč za čas od 9. června 1931 do 29. června 1931, jinak však co do částky 1.000 Kč s 5% úroky od 30. června 1931 s útratami — na niž žaloba byla v odvolacím řízení obmezena jej potvrdil. V otázce, o niž tu jde, uvedl v důvodech: Pokud odvolatel napadá rozsudek prvního soudu co do částky 1.690 Kč 75 h s přísl., netřeba se odvolacímu soudu s jeho vývody zabývat, ana byla žalující stranou žaloba co do této částky v odvolacím řízení obmezena z důvodu, že žalovaná strana tento peníz žalující straně zaplatila po vydání napadeného rozsudku, neboť se tím stalo odvolání v tomto rozsahu bezpředmětné.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání pokud směřovalo proti výroku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu první stolice co do částky 1.000 Kč s 5% úroky od 30. června 1931 a s útratami sporu 235 Kč 60 h; jinak dovolání vyhověl a vrátil věc soudu odvolacímu, by rozhodl o odvolání, pokud jím bylo napadeno rozhodnutí soudu první stolice o nároku na zaplacení částky 1.690 Kč 75 h.

D ů v o d y:

Postup odvolacího soudu nebyl správný a zakládá dovolací důvod čís. 3 § 503 c. ř. s., jež žalovaný také v dovolání uplatňuje. Podle žaloby jde o podstatně různé nároky, opírající se o různé právní důvody (kupní cena, kauce, náhrada škody). Prohlásil-li žalobce v odvolacím sdělení, že »obmezuje« žalobní prosbu na částku 1.000 Kč s 5% úroky od 9. června 1931 a útraty sporu, poněvadž žalovaný dne 29. srpna 1931, tedy po vydání rozsudku prvního soudu, částku 1.690 Kč 75 h, totiž polovici kupní ceny za ovoce a kauce zaplatil, není to jen obmezením žaloby, nýbrž zpětvzetím žaloby co do samostatného nároku na zaplacení polovice kupní ceny za ovoce a kauce, celkem 1.690 Kč 75 h, které v odvolacím řízení není již přípustné (§ 237 c. ř. s.). Není tudíž správný právní názor od-

volacího soudu, že se odvolání co do tohoto nároku stalo bezpředmětným. Nezbylo tudíž, než by věc byla vrácena odvolacímu soudu, by rozhodl i o odvolání, pokud se týká onoho nároku, v rozsudku odvolacího soudu pominutého (§ 496 č. 1 a § 513 c. ř. s.).

Čís. 11745.

I veřejnoprávní věřitel se může pokusiti o dobrovolné placení opatrovancova dluhu z peněz v sirotčí pokladně. Příslušné řízení o takové žádosti podané u opatrovnického soudu jest řízením mimosporným. Nebylo-li návrhu vyhověno a pokládá-li se navrhovatel za zkrácena usnesením, nelze mu upřítí oprávnění k rekursu.

Odepře-li opatrovník svolení k vydání nějaké částky nebo úroků z jistiny uložené v sirotčí pokladně, nemůže soud (ani první, ani vyšší stolice) nedostatek takového svolení sám nahraditi a nemůže pak věřitel dosíci uspokojení v mimosporné cestě.

(Rozh. ze dne 10. června 1932, R II 164/32.)

Zemský úřad v Brně (za moravsko-slezský zemský fond) žádal u opatrovnického soudu, by důchody ze jmění choromyslného opatrovance Josefa P-a za rok 1931 byly zaslány zemské pokladně v Brně na částečnou úhradu výloh ošetřování Josefa P-a v zemském ústavu pro choromyslné. Soud první stolice návrh zamítl, ježto vklad opatrovance pochází z renty vyplacené Úrazovou pojišťovnou dělnickou v Brně a podle § 43 zákona ze dne 28. prosince 1887 čis. 1 ř. zák. z roku 1888 jsou jakékoliv dispozice s nárokem vyplývajícím z pojištění bezúčinné, dokud renty nebyly oprávněnému vyplaceny, vklad rent u soudu pak se nerovná přímému vyplacení renty oprávněnému. Rekursní soud návrhu vyhověl maje za to, že není zakázáno vésti exekuci nebo nakládati s úroky úrazovného, které bylo uloženo na úroky.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu opatrovníka obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud vyhověl žádosti, ač nebylo vůbec vyšetřeno, kolik činí pohledávka zemského fondu na ošetřovném, ani, jaké jsou důchody z opatrovancova jmění za rok 1931, a ač opatrovník choromyslného Josefa P-a nebyl před rozhodnutím o žádosti vůbec slyšen (§§ 18 odstavec druhý, 23 a 41 g) zákona ze dne 19. června 1931, čis. 100 sb. z. a n.). Že však opatrovník Vilém G. nesouhlasí s tím, by žádosti bylo vyhověno, jest zřejmé již z toho, že podal proti povolujícímu usnesení rekursního soudu dovolací rekurs, v němž navrhuje, by žádost zemského fondu byla zamítnuta. Jde tudíž o věřitelovu žádost o zaplacení pohledávky ze jmění opatrovancova, se kterou opatrovancův zákonný zástupce, povoláný k ochraně jeho zájmů, projevil nesouhlas. Již z tohoto stručně vyličeného